

Izmed mnogih vrlin, ki se je z njimi ponašal pokojnik, moramo omeniti njegovo iskreno domovinsko ljubezen. V tistih časih, ko se je začela svetovna vojna, so prišli nad Slovence hudi časi. Vse naše najboljše ljudi, ki so čutili in delali narodno, je začela Avstrija preganjati. Tudi naš prijatelj Košir je bil med tistimi. Odpeljali so ga v Gradec v vojaške zapore, kjer je hiral duševno in telesno. Tam si je tudi nakopal hudo bolezen, ki ga je spravila v najlepši dobi 36 let v prezigodnji grob.

Za dragim pokojnikom žalujejo njegovi osiveli starši, njegovi stanovski tovariši, žaluje pa tudi slovenska mladina, ki je izgubila z njim vrlega vzgojitelja in prijatelja.

Posnemaj ga, draga mladina, v ljubezni do svojih staršev, posnemaj ga pa tudi v iskreni ljubezni do svoje domovine!

Stanka in Tinček se prepirata.

Veselo Stanka jucka:

„Juhej! Kako je zala
ta mala moja mucka!“

Na solncu je dremala ...

Pa pravi bratec Tinček,

da ji je kar neznosno:

„Je lepši petelinček!“

Tam stopal je ponosno ...

„E, kaj pa!“ prezirljivo

se sestra namrdne,

pokrega se jezično,

pokrega se zbadljivo:

„Da tvoj petelin grdi

bil lepši bi kot mucka,

kot moja mala mucka?

Le srdi se, le srdi!

„A jaz, da veš, ti rečem,

da strašno neprijeten

petelin je, ker preveč

bahat je in prevzeten!“

Užaljeni brat pikro

dotakne brž se Stanke:

„A vedi, jaz ne maram

te muce — te zaspanke!“

Miroslav Kunčič.

